

**HLAVNĚ
VŠECHNO
PŘEŽÍT.**

BERTOLT BRECHT

MATKA KURÁŽ A JEJÍ DĚTI

PREMIÉRA 11. ZÁŘÍ 2021
V DIVADLE ABC

PŘEKLAD
PŘEKLAD PÍSNÍ
ÚPRAVA

REŽIE
DRAMATURGIE
VÝPRAVA
HUDBA
HUDEBNÍ ARANŽMÁ
A NASTUDOVÁNÍ
SVĚTELNÝ DESIGN
VIDEO

KATEŘINA BOHADLOVÁ
JAN ŠOTKOVSKÝ
MICHAL HÁBA,
SIMONA PETRŮ,
JINDŘICH ČÍŽEK
MICHAL HÁBA
SIMONA PETRŮ
ADRIANA ČERNÁ
PAUL DESSAU

JINDŘICH ČÍŽEK
JAN BENEŠ
MAREK BROŽEK

ASISTENTKA
REŽIE
INSPICE
NÁPOVĚDA

VERONIKA ŠVECOVÁ
RADEK JEŽIL
ZUZANA HYKYŠOVÁ

Šéf výpravy Adam Pitra. Manažer provozu Zbyněk Simčíšín. Zvuk Ladislav Chalupa, Michal Kazda a Petr Holý. Světla Jan Beneš, Michal Machač a Kryštof Pokorný. Technika pod vedením jevištního mistra Ivana Jelínka. Rekvizity pod vedením Jany Vojáčkové. Garderoba pod vedením Miloslavy Faltové. Maskérna pod vedením Evy Hruškové. Kostýmy vyrobila krejčovna Městských divadel pražských pod vedením Evy Duškové. Fotograf inscenace Patrik Borecký.

OBSAZENÍ

MATKA KURÁŽ
KATRIN, JEJÍ NĚMÁ DCERA
EILIF, JEJÍ STATEČNÝ SYN
ŠVEJCAR, JEJÍ POCTIVÝ SYN
FELDKURÁT
KUCHAŘ
YVETTE

EVA SALZMANNOVÁ
SÁRA AFFAŠOVÁ
ALEŠ BÍLÍK
MARTIN DONUTIL
TOMÁŠ MILOSTNÝ
MARTIN PECHLÁT
ZUZANA ONUFRÁKOVÁ

KAPELA POD VEDENÍM
JINDŘICHA ČÍŽKA

KYTARA/SYNTENZÁTOR

KLAVÍR

BASOVÁ KYTARA

FAGOT

TRUMPETA

BICÍ

JINDŘICH ČÍŽEK /
VLADIMÍR MIKLÁŠ
MARTIN „KRÓPA“ KRYŠTOF /
ONDŘEJ VALENTA /
ROMAN PALISA
DAVID HERZIG /
LUKÁŠ MUTŇANSKÝ
LUKÁŠ SVOBODA /
RADEK DOSTÁL
KAREL MUŽÁTKO /
JAROSLAV KOHOUTEK
PETR HANÁK /
JAKUB ŠINDLER /
PAVEL PLAŠIL

„Já si od vás válku zhnusit nenechám. Prej hubí slabochy, ale ti zhebnou i v míru. Válka prostě dokáže uživit své lidi líp.“

DÁ SE DNEŠNÍ SVĚT ZOBRAZIT NA DIVADLE?

„Jakmile je tato otázka jednou položena, myslím, že je třeba ji připustit. Minul už čas, kdy zobrazení světa na divadle musilo být výlučně věcí prožitku. Aby se stalo prožitkem, musí být pravdivé. Je mnoho lidí, kteří konstatují, že prožitek v divadle je stále slabší, méně lidí však pozoruje, že zobrazovat dnešní svět je čím dále tím obtížnější... Když toto píší, sedím jen několik set metrů od velkého divadla, vybaveného obřými herci a vším potřebným technickým zařízením... Mám tedy všechny možnosti, ale nemohu říci, že by dramaturgie, kterou z určitých důvodů nazývám nearistotelovskou, a příslušný epický způsob hraní byly oním řešením. Jedno však se vyjasnilo: Dnešní svět lze dnešními lidem vylíčit jen tehdy, líčíme-li jej jako svět, který lze změnit. Dnešní lidé oceňují otázky pro odpovědi. Dnešní lidé se zajímají o poměry a události, proti nimž mohou něco dělat... Proto totiž, že povaha lidské společnosti – na rozdíl od povahy přírody v obecném slova smyslu – byla udržována v temnotách. Stojíme teď, jak nás ujišťují ohromení vědci, před možností nadobro zničit planetu, sotva jsme ji udělali obyvatelnou. Nepřekvapí, řeknu-li vám, že otázka, lze-li vylíčit svět, je otázkou společenskou... I když třeba odsuzujete prostředky a způsoby – ostatně doufám, že je znáte opravdu, nikoliv z novin – i když třeba neakceptujete právě tento ideál nového světa – doufám, že i tento ideál znáte... A snad mi přisvědčíte, že dnešní svět změnu potřebuje. Vyjádřím tedy buď jak buď svůj názor, že dnešní svět se na divadle zobrazit dá, avšak jenom tehdy, pojmáme-li jej jako svět, který lze změnit.“ – **Bertolt Brecht, Myšlenky**

„*Matka Kuráž patří do galerie těch postav prostých lidí, kteří, nepochopili a nepoučili se – totiž neporozuměli uspořádání světa a svému místu v něm, a kdykoliv proto podlehnou rafinovaně připravovaným iluzím o tom, že je malému člověku dovoleno urvat si podíl na velkých obchodech a nebýt při tom zničen. Stali se červy, kteří přijali rybářovo pozvání na rybolov.*“ – **Jan Grossmann, Brechtovy spisy**

„Zhoubné události, které v temných obdobích počátku a poloviny 20. století dvakrát za sebou zasáhly Evropu, stále vrhají hrozivý stín na náš svět, zatímco na nejrůznějších bojištích dál pokračuje zabíjení. Bertolta Brechta, rozhodného odpůrce války, jehož hra *Matka Kuráž a její děti* (1939) ukazuje hluboce rozporné motivace, které určují lidské chování na kritické hranici mezi barbarstvím a civilizovaností, by to nepřekvapilo.

Brecht se zamýšlí nad tím, že ústřední zkušenost jeho generace, první světová válka, si vynutila *,otřlost, které jsme v našem mládí cele propadli’...* Ve dvacátých letech tak Brecht vytvořil díla, která proslula agresivním a amorálním cynismem. Tak vznikla naše představa o mladém Brechtovi. Překvapuje však, že u umělce tak ikonického postavení poutá mnohem méně pozornosti jeho citlivost a zranitelnost, kterou se snažil zakrýt odstupem a odměřeností... Přímým důsledkem je, že naše porozumění Brechtovi jako umělci, jímž především a vrcholně byl, zůstalo nápadně ochuzené...

... Ve svém díle usiloval o srozumitelnost podobenství, aby ji vzápětí shodil ironickou inverzí a sarkastickou provokací. Ve sporu s morálně a finančně zruinovanou poválečnou společností tvořil až do poloviny dvacátých let silná lyrická dramata o úporném boji o přežití, zatímco žil v chaotické spleti svých osobních vztahů... V průběhu dvacátých let koncipoval svou dramatickou tvorbu stále zřetelněji jako epické divadlo a vyžadoval, aby intelektuální odezva na děj u publika převažovala nad jeho emociálními reakcemi. V reakci na nástup fašismu se stal stoupencem marxismu-leninismu...

Moskevské monstrprocesy zahájené po jeho odchodu z nacistického Německa do dánského exilu ale výrazně podlomily jeho víru v protifašistickou lidovou frontu. Došel k závěru, že se musí zbavit neudržitelného leninismu a přijmout strategii přežití, odvozenou z taoistického myšlení...

... Po útěku z Evropy zkrúšené fašistickou expanzí Brecht přežil v USA pár neobyčejně hubených let své tvorby. Po porážce fašismu se vrátil do Evropy zpuštěné válkou a genocidou a ze svého exilu si přivezl spoustu prací, jež varovaly před fašismem a současně uváděly novou éru lidských hodnot. Churavý Brecht chápal své nové divadlo jako diskusní fórum o tom, jak by v nové době měla společnost vypadat. Místo pro realizaci svého experimentu našel v Berliner Ensemble ve východním Berlíně. V posledních letech svého života se mohl těšit z toho, že jeho životní dílo bylo označováno za divadlo budoucnosti a stalo se podnětem pro brechtovskou proměnu světového divadla... Brecht zůstává dodnes ikonickým umělcem, jedním z nejčastěji uváděných dramatiků, jehož literární život nám nabízí zcela mimořádný příběh.“ – **Stephen Parker, autor biografie Brecht**

„*Hru Matka Kuráž a její děti, která byla napsána před vypuknutím II. světové války, chápal její autor jako protihitlerovskou. Avšak v pojetí Brechta je válka jakousi romantickou záležitostí, kterou je třeba přijímat jako jakousi samozřejmost, jako úděl člověka. Tato hra nebojuje vůbec proti válce, její hlavní představitelka si dokonce z kramářských důvodů přeje její trvání. Dramaticky je hra roztržštěna, děj rozbit, skutečnou plastickou postavou je jedině Matka Odvaha. Hra nemá zvraty historických her a její ideologie v dnešní situaci světového boje za mír je scestná. I když autor patří k předním autorům pokrokového Německa, nedoporučujeme tuto hru za vhodnou k uvedení na naše jeviště. Nedoporučujeme.*“ – **Divadelní a dramaturgická rada divadla v Teplicích, 1950**

ŠPATNÁ MYŠLENKA

„Při sledování filmu, kde církevní hodnostáři sadisticky mučili mladou ženu, aby dokázali, že je společená s ďáblem, vytanulo mi v hlavě: taková pěkná myšlenka, to křesťanství, a tak ho zneužili, takové hrůzy se v jeho jménu děly. Vzápětí mi došlo, že mě napadla pěkná blbost. Každá dobrá myšlenka, každá víra, každá idea vedoucí ke zlepšování světa se dá zneužít. Vždycky se najdou lidé lačnící po moci, kteří si prostě můžou vzít to, co se jim hodí, co právě hýbe světem, a využít to k uplatnění své mocenské nadvlády. Vždyť už třicet let poslouchám, jak mi různí staří, ale i docela mladí lidé blahosklonně vysvětlují, že to moje levičáctví je naivní: jsem prý asi hodná, ale taky prostomyslná, když si myslím, že hezky znějící řeči o větší sociální spravedlnosti neskončí tak, že je někdo zneužije...“

Zárukou je neoliberální kapitalismus, který jako maják v bouři strážil naši svobodu a zaručuje nám, že žádné gulagy už nebudou. Neoliberální kapitalismus není podle jeho apoštolů žádná ideologie, je to nejlepší možné zřízení světa a vlastně přirozený stav věcí, ztělesněné dobro. Je to zároveň demokracie, protože demokracie bez kapitalismu nemůže přece vůbec existovat.

Na kapitalismu je ale nejpozoruhodnější, že nemá nic společného s tím, co se ve světě, kde vládne jeho principy, děje... Nemůže za to, že ropné společnosti ničí frakováním podzemní vody lidem v širokém okolí, nemůže ani za dětské otroky, kteří těží technické kovy pro vyspělou elektroniku, nijak nesouvisí s kácením deštných pralesů, při jejichž obraně umírají lidé. Je samozřejmě jen přirozené, že byly odstraněny demokraticky zvolené vlády v Íránu, Guatemale a dalších zemích, které se nechtěly podrobit zájmům nadnárodních společností.

To všechno se jen tak děje a prý to tak musí být. Je to rozhodně lepší, než kdyby někdo někomu něco zakazoval, to by totiž ohrozil jeho svobodu. Ale hlavně si učedníci neoliberálního kapitalismu nekladou otázku, jak je možné, že se v mnoha případech nelze dovolat práva ani platných zákonů, když proti vám stojí velký kapitál a jeho zájmy. Jako by v tu ránu žádné zákony neexistovaly.

... Kdyby snad někdo přišel s nápadem, jak něco zlepšit, třeba jak skutečně donutit nadnárodní korporace, aby dodržovaly zákony, platily daně, nezabýjely lidi, neničily životní prostředí, nevedly hybridní válku s cílem vytvořit chaos okolo vědeckého konsenzu týkajícího se klimatické změny, neovlivňovaly vlády a tak dále, bylo by to určitě něco strašně nebezpečného, co by atakovalo svobodu. Jakou? Svobodu zabíjet, drancovat, týrat lidi včetně dětí, porušovat zákony a nenávratně ničit naši planetu a vydělávat u toho moře peněz. To, že někdo vůbec uvěřil nesmyslu, že diktát velkého kapitálu znamená svobodu, je výsledek hodně silné víry a skutečně nebezpečné ideologie. Na rozdíl od mnoha jiných ideologií, náboženství a idejí se ale nedá říct, že by ji někdo zneužil. Protože neoliberální kapitalismus nikdo zneužívat nemusí. Říct se o něm dá jediné: nikdy to nebyla dobrá myšlenka.“ – **Saša Uhlová, A2 22/2020**

*„Na socialistický realismus se mnozí z nás ještě pamatují, byla to literatura, která systematicky vyškrtávala z reality vše, co nebylo v souladu s obrazem světa, který spravovala komunistická strana. Kapitalistický realismus je systém, v němž se jakákoli změna zdá nemožná, protože možné je tu definováno servilně vůči tomu, co je. Je to systém, který připouští jen sebereprodukcí, utopie neustálého růstu jeho ukazatelů je v něm jedinou realitou. Co je sociálně a biologicky nemožné pro pozemské bytosti, se tu zdá nutné, reálné, přirozené. Místo, které kdysi patřilo skutečnosti, stále rychleji okupuje přesná reprodukce našich vidin a halucinací – film v 3D, reálnější než realita! Obraz společnosti, v níž žijeme, je falešný, protože po roce 1989 z našeho jazyka byla vytlačena jako nebezpečně levicová slova, bez nichž současné společnosti nelze porozumět – jako sociální spravedlnost, třídní konflikty, odcizení, alternativa. Slova, která potřebujeme, abychom byli schopni vzdorovat ‚novému kapitalismu‘, který je nový tím, že z každé alternativy dělá pouhý fragment sebe sama.“ – Václav Bělohradský, o knize Marka Fishera **Kapitalistický realismus***

**NEPOTŘEBUJI NÁHROBEK, ALE
BUDETE-LI NĚKDY NĚJAKÝ PRO MNE POTŘEBOVAT
RÁD BYCH, ABY NA NĚM STÁLO:
PŘICHÁZEL S NÁVRHY. MY
JSME JE PŘIJÍMALI.
TAKOVÝMTO NÁPISEM BYLI BYCHOM
POCTĚNI VŠICHNI.
DODEJME K ZÁVĚREČNĚMU TROJVERŠÍ JEN DVĚ SLOVA.
PŘICHÁZEL S NÁVRHY. MY
JSME JE PŘIJÍMALI
I NEPŘIJÍMALI.
TAKOVÝMTO NÁPISEM BYLI BYCHOM
POCTĚNI VŠICHNI.
– Brecht**

*„Proč western? Použil jsem to opravdu jen jako výchozí bod. Western jako žánr je nejvíce otevřený metafoře a má hluboké kořeny v klasických narativních formách. Do westernu můžete snadněji zakomponovat témata jako odplata, vykoupení nebo tragédie a také cesty na neznámá území včetně těch uvnitř vaší hlavy.“ – Jim Jarmusch o filmu **Dead Man***

AUTOR

**BERTOLT BRECHT
(1898–1956)**

Bertolt Brecht se narodil v německém Augsburgu jako jako Eugen Berthold Friedrich Brecht. V dospělosti používal variantu „Bertolt“, neboť Eugen a Friedrich se mu zdálo příliš patriotické, „Berthold“ zase příliš vznešené. Oba jeho rodiče byli věřící, otec byl však katolík a matka protestantka. Ve dvaceti letech byl povolán do armády a jako student medicíny přidělen do polního lazaretu v Augsburgu. Každodenní přímý kontakt se zraněnými a pohled na následky válečného konfliktu na zdraví a životy mladých lidí znamenal pro Brechta velké trauma a definitivně ho profiloval jako pacifistu. Byl také pevně přesvědčen, že původci násilí by měli být přísně potrestáni a měli by zakusit stejnou, ne-li větší bolest než jejich oběti. Brecht si během války vypěstoval přesvědčivou masku cynika, kterou neodložil až do smrti. Od roku 1923 se věnoval divadlu, nejprve v Mnichově, v letech 1924–1926 byl dramaturgem Deutsches Theater v Berlíně. Seznámil se s Erwinem Piscatorem, jedním z nejvýznamnějších berlínských divadelních režisérů, a s hudebním skladatelem Kurtem Weillem. Skladby, které spolu vytvořili, později ovlivnily scénickou hudbu, zejména v USA. V roce 1928 se oženil s Helene Weigelovou. Po roce 1929 začal psát divadelní hry, které měly publikum poučit a vzdělat. Od roku 1930 vydával své teoretické práce pod názvem *Versuche (Pokusy)*. Po požáru Říšského sněmu v roce 1933 a následné vlně zatýkání komunistů a levicově orientovaných intelektuálů hned odjel s manželkou a synem z Německa. Jeho knihy byly jedny z prvních, které nacisté nechali spálit na hranici. Emigroval přes střední Evropu do Dánska, roku 1941 do USA. V roce 1947 byl vyslýchán Výborem pro neamerickou činnost. Od roku 1948 žil v Berlíně, kde v září 1949 založil světoznámé divadlo Berliner Ensemble, v němž realizoval svou koncepci epického divadla analyzujícího společenské vztahy. K jeho nejznámějším dílům patří dramata *Žebrácká opera*, *Strach a bída Třetí říše*, *Matka*

Kuráž a její děti, *Dobry člověk ze Sečuanu*, *Život Galileův*, *Kavkazský křídový kruh* aj., adaptoval Sofoklova *Antigonu*, Shakespearova *Koriolana*, díla M. Gorkého (*Matka*), J. Haška (*Švejk v druhé světové válce*) a řady dalších. Psal též prózu (*Třígrošový román*, *Historiky o panu Keunerovi*) a verše. Své pojetí divadla vyložil zvlášť ve spise *Malé organon pro divadlo*. Příkladem svého dramatického a režisérského díla Brecht ovlivnil ve světovém měřítku moderní dramatickou tvorbu i inscenační techniky.

TVŮRCI

MICHAL HÁBA

Vystudoval režii v ateliéru doc. M. Krobota na pražské DAMU, v divadle Komédie asistoval režisérům D. D. Pařízkovi a A. Riemenschneiderovi, absolvoval stáže v berlínských divadlech Volksbühne am Rosa-Luxemburg-Platz a Maxim Gorki Theater. Začátky jeho tvorby jsou spojeny především se skupinou Lachende Bestien, kde působí jako režisér, autor, herec a producent. Jako hostující režisér se pohybuje na rozličných divadelních územích od divadla pro děti a mládež přes autorské divadlo (*Opleta! v Divadle na cucky*) po interpretační činohru (*Černá voda* nebo *Lakomec* v Klicperově divadle) až k divadlu dekonstruktivnímu (*Ferdinande!*, *Sezuan*, *Pověření*, *Hráč*). V roce 2018 navázala skupina Lachende Bestien partnerství s Městskými divadly pražskými a připravila pro prostor divadla Komédie autorskou adaptaci Ibsenova dramatu *Nepřítel lidu* v Hábově režii. V Městských divadlech pražských režíroval také drama *Sláva a pád krále Otakara* a inscenaci *Hrdinové kapitalistické práce*.

SIMONA PETRŮ

Jako dramaturgyně začínala v brněnském Divadle v 7 a půl. Působila i v HaDivadle, Divadle Polárka nebo Divadle Husa na provázku. Je autorkou divadelních her *Mašíni – cestou*

samurajů, *Zasnoubené se smrtí*, *Marx Bros* (HaDivadlo), *Tichý Tarzan a PŠT!* (Divadlo Husa na provázku), *Medvědi* (Klicperovo divadlo), *Mileniny recepty* (Studio Hrdinů), *Věra* (ND Brno), *Antigona a jiné hlasy*, *Ubožáci* aj. Spolupracovala např. s režiséry M. T. Růžičkou, A. Petrželkovou, K. Polívkovou, J. A. Pitínským či V. Morávkem. V Městských divadlech pražských má za sebou například dramaturgii inscenace *Andělé v Americe* a *Smrt obchodního cestujícího* režiséra M. Dočkalá. S režisérem M. Hábou spolupracovala už na inscenaci *Ferdinande!* souboru Lachende Bestien a dramatu *Sláva a pád krále Otakara* v divadle Komedie.

ADRIANA ČERNÁ

Scénografii vystudovala v ateliéru prof. P. Matáska na Katedře alternativního a loutkového divadla pražské DAMU. Jako scénografka i autorka kostýmů spolupracovala s řadou scén a tvůrců, od kamenných divadel (např. Národní divadlo, Dejvické divadlo, Divadlo Petra Bezruče) přes projektovou tvorbu (SKUTR, Petra Tejnorová, 11:55) až po taneční scénu (VerTeDance). V inscenačním týmu Hába–Černá–Čížek pracuje pravidelně i mimo projekty skupiny Lachende Bestien (v poslední době např. *Lakomec* v Hradci Králové nebo *Hráč* v Divadle Husa na provázku). V Městských divadlech pražských je autorkou výpravy k inscenacím režiséra M. Háby *Nepřítel lidu*, *Sláva a pád krále Otakara* a *Hrdinové kapitalistické práce*.

JINDŘICH ČÍŽEK

Absolvoval skladbu na Konzervatoři Jaroslava Ježka. Zkomponoval hudbu k více než dvaceti inscenacím a filmům. Využívá široké spektrum žánrů od klasiky přes pop k elektronice a sound designu. Nejčastěji spolupracuje se souborem Lachende Bestien a režiséry M. Hábou a Š. Spišákem na scénách kamenných i alternativních divadel. Hraje s kapelou Kašpárek v rohlíku a příležitostně působí jako herec. Je i autorem hudby k inscenacím M. Háby *Nepřítel lidu*, *Slá-*

va a pád krále Otakara a *Hrdinové kapitalistické práce* v Městských divadlech pražských.

KATEŘINA BOHADLOVÁ

Česká italianistka a germanistka. Absolvovala Filozofickou fakultu Univerzity Karlovy v Praze, dále stáže a stipendijní pobyty na univerzitách v Essenu, Udine, Konstanz a na římské univerzitě La Sapienza. Specializuje se na románské literatury, především na italské divadlo (commedia dell’arte, barokní a současné divadlo). Její diplomová práce na téma *Flaminio Scala a jeho II Teatro delle Favole rappresentative* v zrcadle doby získala cenu Francesca Petrarky. Kromě vědecké činnosti se zabývá překládáním. Překládá především divadelní texty z italštiny i němčiny, a to od barokních her až po texty moderní a současné. Překlady barokních textů jsou určeny hlavně pro kuské divadlo Geisslers Hofcomodianten, které se specializuje na moderní jevištní interpretaci barokních her a textů ze šporkovského období. Ze současné dramatické literatury překládá především díla generačně blízkých autorů.

JAN ŠOTKOVSKÝ

Narodil se roku 1982 v Havířově. Od roku 2000 pobývá v Brně, kde absolvoval divadelní dramaturgii na JAMU (2005). Na téže škole obdržel roku 2012 doktorský titul. Od roku 2007 je dramaturgem Městského divadla Brno. Jako autor se podílel na inscenacích *Sněhurka a sedm trpaslíků*, *Měsíční kámen*, *Baron Trenck*, *Cyril a Metoděj*, *Mendel aneb Vzpoura hrášků*, *Bítlis a Brněnské kolo*; jako překladatel pak na titulech *Jánošík aneb Na skle malované*, *Dokonalá svatba*, *Jekyll a Hyde*, *Zorro a Dvojitá rezervace*. Příležitostně překládá z polštiny a angličtiny a publikuje v *Divadelní revui*, *Theatraliích*, *Divadelních novinách* a *Amatérské scéně*. Spolupracoval také s nezávislým brněnským divadlem BuranTeatr.

JAN BENEŠ

Světelný designér, choreograf a tanečník. Absolvoval konzervatoř Duncan Centre v Praze a Laban Centre v Londýně. Svou kariéru začal jako technik a tanečník s mezinárodní taneční skupinou DEJA DONNE pod vedením Lenky Flory a Simoneho Sandroniho. Jako světelný designér spolupracoval například s NANOHACH (CZ), Mamacallas (FR/CZ), Scottish Dance Theatre (UK), Adriatik uvádí (CZ), divadlo Alfred ve dvoře (CZ), Sumako Koseki (JPN/FR), Cristina Maldonado (MEX), Simone Sandroni (IT), Karen Foss (NOR), Iona Mona Popovici (ROM), Vojta Švejda (CZ), Barbora Látalová (CZ). Od roku 2005 organizuje hitparádu pohybového divadla Domácí úkoly z pilnosti. V MDP má za sebou například spolupráce na inscenacích *Andělé v Americe*, *Romeo a Julie* nebo *Vojna a mír*.

MAREK BROŽEK

Absolvent katedry kamery FAMU a KALD DAMU. Od roku 2011 spolupracuje jako scénograf s uskupením KARTEL (M. Hába, J. Kačena, L. Ferencová). Roku 2013 založil platformu ATELIER22, pod níž vznikly projekce k představení *CUBE* (Laterna magika), *GOLEM CUBE* na PQ2015, *CAMPQ* na PQ2019 a mnoho dalších. Roku 2017 založil Loutkovou divadelní společnost pana Párka (*Posvícení v Hudlicích*, *Šajn*). Spolupracoval na snímcích *Zlatá šedesátá* (M. Šulík), *Rodinné záležitosti* (J. Wagner), *Mečiar* (T. Nvotový) nebo *Párty Hárd* (M. Pohl). Věnuje se také natáčení videoklipů a práci pro televizi.

HERCI

EVA SALZMANNOVÁ

Po skončení studií herectví na DAMU (1982) se stalo jejím prvním působištěm (1982–88) Divadlo Na okraji (Rubín), kde si zahrála hned několik závažných rolí. Po krátkém působení ve svobodném povolání byla v sezoně 1990/91

angažovaná v Činohře Národního divadla. Poté byla v sezoně 1991/92 členkou smíchovského Divadla Labyrint, následně (1992–94) Divadla Na zábradlí a hostovala ve Vinohradském divadle. V roce 1994 se vrátila do Národního divadla, kde zůstala (s řadou úspěchů na kontě) až do roku 2018, kdy se stala členkou souboru Městských divadel pražských. Za monodrama *Jasno lepo podstín zhyna*, uváděné v režii V. Čermákové v pražské MeetFactory, byla nominována na Cenu Thálie 2017. Za herecký výkon v inscenaci režiséra M. Dočkalá *Andělé v Americe* byla v roce 2019 nominována na Cenu Divadelních novin. Je docentkou herectví na DAMU.

TOMÁŠ MILOSTNÝ

Vystudoval na JAMU obor činoherní herectví. Téměř dvě desetiletí byl členem souboru Divadla Husa na provázku. Mezi jeho nejvýznamnější divadelní role patří například Smerďakov v *Bratrech Karamazových*, Hugo Pludek v *Zahradní slavnosti*, Kubeš v *Baladě pro banditu*, Rogožin v *Idiotovi*, Švejk a mnoho dalších. Jako herec a režisér často spolupracuje s alternativními divady (Divadlo Feste, Druhý Pád). Opakovaně pracoval s režiséry V. Morávkem, J. A. Pitínským, J. Jelínkem a M. Dočkalem. Diváci jej znají i z jeviště Národního divadla Brno, Divadla Bolka Polívky, Divadla u stolu nebo HaDivadla. Se souborem Spolek sešlých účinkuje v úspěšné *Commedii dell’arte I a II*. Výraznější role měl ve filmech *Kuličky*, *Muži v říji*, *Sráči*, *Ženy, které nenávidí muže* a v seriálech *Kancl* a *Bohéma*. V Městských divadlech pražských je v angažmá od roku 2019, hraje například v inscenacích *Revizor* režiséra D. Drábka, *Sláva a pád krále Otakara* M. Háby nebo *Vojna a mír* M. Dočkalá.

MARTIN PECHLÁT

Absolvoval Katedru alternativního a loutkového divadla na pražské DAMU. Po škole nastoupil do angažmá v Klicperově divadle v Hradci Králové. Později byl jednou z hereckých opor

divadla Komédie, sdruženého kolem režisérů Pařízka a Jařaba. Za roli Goebbelse získal Cenu Alfréda Radoka za nejlepší mužský herecký výkon roku (inscenace *Goebbels/Baarová*). Radokem byl oceněn i jeho výkon v inscenaci *Legenda o svatém pijanovi*. Je také držitelem Ceny Thálie za mužský herecký výkon. V sezoně 2012/13 nastoupil do angažmá v Národním divadle. Diváci si ho mohou pamatovat například jako Huga Pludka v Havlově *Zahradní slavnosti*, Karla Kopfrkingla ze *Spalovače mrtvol* a Fausta ve Stavovském divadle. Často se objevuje také ve filmu a televizi (*Nuda v Brně*, *Účastníci zájezdu*, *Vratné lahve*, *Václav, 3 sezóny v pekle*, *Rodinný film*, *Já, Olga Hepnarová*, seriály *Útěk do Budína*, *Expozitura*, *Život a doba soudce A. K. ad.*). V Městských divadlech pražských hraje titulní roli v inscenaci *Sláva a pád krále Otakara*.

ZUZANA ONUFRÁKOVÁ

Vystudovala gymnázium v Bratislavě a poté herectví na Katedře činoherního divadla pražské DAMU. Již ve třetím ročníku byla obsazena do role Gillian v Albeeho *Hře o manželství* v režii N. Deákové, která byla po ukončení sezony obnovena a uváděna ve Studiu Damúza a v Divadle Na zábradlí. Absolvovala kromě jiného rolí Lady Macbeth v režii ročníkového pedagoga B. Rösnera. Účinkovala v Divadle v Celetné, v Arše, v divadle Ypsilon, pracovala s výraznými mladými režiséry, jako jsou J. Havelka, duo SKUTR či D. Špinar. V letech 2005–10 byla v angažmá v Činoherním studiu v Ústí nad Labem. Od roku 2010 do roku 2016 byla členkou souboru Švandova divadla. Televizní diváci ji mohou znát ze seriálu *Redakce*, filmový pak z kultovního generačního snímku *Zoufalci*.

SÁRA AFFAŠOVÁ

Vystudovala herectví na pražské DAMU. Absolvovala rolemi v divadle DISK (F. Bruckner: *Choroby mládí*, E. Hostovský: *Cizinec hledá byt*, F. Zeller: *Rozhovory s astronauty*) v režii T. Loužného, B. Maškové a Z. Burianové.

Hraje také v seriálu *Ulice*. V MDP ji mohou diváci vidět v inscenaci *Neviditelný* režiséra M. Františáka nebo *Smrt obchodního cestujícího* a *Vojna a mír* M. Dočekala. Členkou souboru MDP je od sezony 2019/20.

ALEŠ BÍLÍK

Vystudoval činoherní herectví na pražské DAMU. Během studia se zapojil do pohybového inscenačního projektu *Muži A*. Laštovkové Stodolové a tvůrčího dua SKUTR, spolupracoval také se sdružením Tygr v tísni. Hostoval v Národním divadle a v Městském divadle v Mladé Boleslavi. V letech 2013–15 byl členem činohry Národního divadla moravskoslezského v Ostravě, kde si zahrál mj. Lysandra ve *Snu noci svatojánské* nebo Tristana v *Tristanovi a Isoldě*. Má za sebou účinkování ve více než desítku filmových a televizních projektů (*Křížáček*, *Atentát*, *Všechny moje lásky*). Hlavní mužskou postavu si zahrál v pohádce *Řachanda*. V Městských divadlech pražských působí od roku 2016. Výraznou roli má například v inscenaci *Sláva a pád krále Otakara*. Hlavní mužskou roli hraje v noir dramatu *Posedlost* režiséra J. Šmída.

MARTIN DONUTIL

Vystudoval hudebně-dramatický obor na Pražské konzervatoři. Absolvoval rolemi v inscenaci Schnitzlerova *Reje* (2011). Od sezony 2011/12 byl členem souboru brněnského Divadla Husa na provázku, kam jej přivedl tehdejší umělecký šéf V. Morávek. S ním spolupracoval například na inscenacích *Amadeus* či *Leoš*. Setkal se tam například i s J. Mikuláškem (*Doktor Faustus*, *Višňový sad*), J. A. Pitínským (*Uršula*) a v posledních letech s M. Dočekalem (*Dynastie / Lehman Brothers*, hlavní role v adaptaci Kafkovy *Ameriky*). Od roku 2018 je členem souboru MDP. Výrazné role zde má v Dočekalových inscenacích *Andělé v Americe* a *Romeo a Julie*. Hlavní roli hraje v *Žebrácké opeře* D. Radoka. Vedle práce v divadle účinkuje i v televizi a filmu, hlavní roli ztvárnil například v seriálu *Četníci z Luhačovic*.

ČTĚTE!

DVOUMĚSÍČNÍ ČASOPIS MĚSTSKÝCH DIVADEL
PRAŽSKÝCH NEJEN O DIVADLE.

ROZHOVORY, STATI, ESEJE A KONTEXTY.
K DOSTÁNÍ V DIVADLECH ABC, KOMEDIE
A ROKOKO NEBO ON-LINE NA
WWW.MESTSKADIVADLAPRAZSKA.CZ

MODERNÍ DIVADLO

BERTOLT BRECHT
MATKA KURÁŽ A JEJÍ DĚTI

Pátá premiéra sezony 2021/22.

Program k inscenaci vydávají Městská divadla pražská.

Ředitel Daniel Příbyl.

Umělecký šéf Michal Dočekal.

Zřizovatelem je Magistrát hlavního města Prahy.

Program připravila Simona Petrů.

Grafická úprava Riana Št'áhlavská.

Městská divadla pražská jsou vybavena bezdrátovými mikrofony a zařízením Sennheiser od společnosti PANTER s. r. o.

Nositel autorských práv k literární předloze dramatického textu zastupuje Dilia, divadelní, literární, audiovizuální agentura z.s., Krátkého 1, Praha 9.

Poděkování panu Jiřímu Navrátilovi, firma Western-Jaan s.r.o.

bnt attorneys
in cee

PŘEŽÍT.